

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 października 2015 roku - znak (...) - Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 12 sierpnia 2015 r. odmówił C. Ł. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 1 października 2015 r. orzekła, że C. Ł. nie jest całkowicie niezdolny do pracy. W 10-leciu liczonym wstecz od daty zgłoszenia wniosku, tj. w okresie od 12 sierpnia 2005 roku do 11 sierpnia 2015 roku nie udowodnił żadnych okresów składkowych i nieskładkowych. Podstawę wydania decyzji stanowiło również orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 5 kwietnia 2013 roku, który ustalił, że wnioskodawca jest trwale częściowo niezdolny do pracy od dnia 23 czerwca 2010 roku. W 10-leciu liczonym wstecz od daty powstania niezdolności do pracy, tj. w okresie od 23 czerwca 2000 roku do 22 czerwca 2010 roku nie udowodnił jednak 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz niezdolność do pracy nie powstała w trakcie ubezpieczenia lub w okresach pobierania zasiłków z ubezpieczenia społecznego bądź w ciągu 18 miesięcy od ich ustania.

/decyzja z dnia 07.10.2015r.- k.11 akt ZUS/

Odwołanie od tej decyzji wniósł w dniu 2 listopada 2015 roku C. Ł., podnosząc, że nie ma środków do życia i na lekarstwa.

/odwołanie - k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 3 - 3v./

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie. Pełnomocnik wnioskodawcy ustanowiony z urzędu poparł odwołanie i ostatecznie wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz wniósł o przyznanie kosztów pomocy prawnej, oświadczając, że koszty te nie zostały opłacone ani w części ani w całości. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

/stanowiska stron: e-protokół z dnia 19 marca 2017 roku - 00:01:47 - 00:04:33 - płyta - k. 156/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca C. Ł. urodził się w dniu (...).

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek o rentę – k.1-4 akt ZUS/

Wnioskodawca z wykształceniem jest ślusarzem hydraulikiem. Pracował przy obsłudze filtrów koksowych i wody regenerowanej, jako kierowca, hydraulik – monter.

/okoliczność bezsporna, a nadto wywiad lekarski - opinia lekarska Komisji Lekarskiej ZUS – k. 14 dokumentacji orzeczniczol- lekarskiej ZUS /

W dniu 12 sierpnia 2015 roku C. Ł. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek o rentę – k.1-4 akt ZUS/

Lekarz Orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania wnioskodawcy i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznał u niego organiczne zaburzenia osobowości, przewlekłą chorobę wieńcową serca u osoby po przebyłym zawale serca w 2005 roku, zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa bez zespołu korzeniowego, osłabienie słuchu z zachowaną społeczną wydolnością słuchu, zaćmę oka lewego, praktyczną ślepotę oka lewego, przebyty uraz kręgosłupa w 1966 roku. Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 22 września 2015 roku uznał, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy, jest trwale częściowo niezdolny do pracy.

/okoliczność bezsporna, a nadto: orzeczenie – k. 8akt ZUS; opinia lekarska Lekarza Orzecznika ZUS – k. 10 dokumentacji orzeczniczo- lekarskiej ZUS/

Wnioskodawca wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika ZUS.

/okoliczność bezsporna; sprzeciw – k.11 dokumentacji orzeczniczo- lekarskiej ZUS /

Komisja Lekarska ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania wnioskodawcy i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznała u niego organiczne zaburzenia osobowości u osoby z lekkim upośledzeniem umysłowym, chorobę niedokrwienną serca z przebyłym zawałem serca, zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa wielopoziomowe bez istotnego ograniczenia sprawności ruchowej, niedosłuch z zachowaną społeczną wydolnością słuchu, zaćmę dojrzałą oka lewego i zaćmę niedojrzałą oka prawego.

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 1 października 2015 roku uznano, że C. Ł. nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

/okoliczność bezsporna, a nadto: orzeczenie – k. 9 akt ZUS; opinia lekarska Komisji Lekarskiej ZUS – k. 12-14 dokumentacji orzeczniczo- lekarskiej ZUS /

Decyzją z dnia 7 października 2015 roku - znak (...) - Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 12 sierpnia 2015 r. odmówił C. Ł. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 1 października

2015 r. orzekła, że C. Ł. nie jest całkowicie niezdolny do pracy. W 10-leciu liczonym wstecz od daty zgłoszenia wniosku, tj. w okresie od 12 sierpnia 2005 roku do

11 sierpnia 2015 roku nie udowodnił żadnych okresów składkowych i nieskładkowych. Podstawę wydania decyzji stanowiło również orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia

5 kwietnia 2013 roku, który ustalił, że wnioskodawca jest trwale częściowo niezdolny do pracy od dnia 23 czerwca 2010 roku. W 10-leciu liczonym wstecz od daty powstania niezdolności do pracy, tj. w okresie od 23 czerwca 2000 roku do 22 czerwca 2010 roku nie udowodnił jednak 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz niezdolność do pracy nie powstała w trakcie ubezpieczenia lub w okresach pobierania zasiłków z ubezpieczenia społecznego bądź w ciągu 18 miesięcy od ich ustania.

/decyzja z dnia 07.10.2015r.- k.11 akt ZUS/

W badaniu sadowo – internistycznym u C. Ł. stwierdzono: przewlekłą stabilną chorobę wieńcową w I/II kl. (...), bez klinicznych objawów niewydolności serca, stan po przebyłym w 2005 roku zawale ściany przedniej serca leczonym zachowawczo, nadciśnienie tętnicze z kompensacyjnym przerostem mięśnia lewej komory serca, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i L/S z objawowym zespołem bólowym, stan po operacji zaćmy oka lewego (w 2015 roku), upośledzenie umysłowe lekkiego stopnia. Wnioskodawca jest nie jest całkowicie niezdolny do pracy, jest trwale częściowo niezdolny do pracy, data powstania niezdolności jest trudna do ustalenia.

/pisemne opinie biegłego internisty L. P.– k. 6-9, 54/

W badaniu sądowo – psychologicznym stwierdzono u C. Ł. sprawność intelektualną w dolnych granicach normy, osłabienie sprawności procesów poznawczych świadczące o zmianach organicznych w mózgu, w niewielkim stopniu zakłócające codzienne funkcjonowanie, cechy osobowości paranoicznej z dużym poczuciem krzywdy i objawami postawy roszczeniowej, utrzymujące się tendencje agrawacyjne.

/pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu neuropsychologa L. S. – k.28-28 odwrot/

W badaniu sądowo – psychiatrycznym rozpoznano u wnioskodawcy organiczne zaburzenia osobowości. Zmiany w mózgu u badanego w niewielkim stopniu zakłócają codzienne funkcjonowanie, a co za tym idzie nie powodują całkowitej niezdolności do pracy. Wnioskodawca jest trwale częściowo niezdolny do pracy, daty powstania częściowej niezdolności do pracy nie da się ustalić.

/pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu psychiatrii K. K. – k.30-31/

W badaniu sądowo – kardiologicznym rozpoznano u skarżącego przewlekłą stabilną chorobę niedokrwiennej serca (...), stan po przeżytym zawale mięśnia serca ściany dolnej 2005, kardiomiopatię pozawałową EF 49% bez objawów niewydolności krążenia, nadciśnienie tętnicze. Rozpoznane schorzenia kardiologiczne obniżają sprawność organizmu wnioskodawcy w stopniu powodującym trwałą, częściową niezdolność do pracy, która powstała w dniu 1 czerwca 2005 roku.

/pisemne opinie biegłego sądowego specjalisty z zakresu kardiologii B. L. - G. – k.14-15, k.75/

W badaniu sądowo – ortopedycznym rozpoznano u wnioskodawcy zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa w odcinku szyjnym i lędźwiowym, bez upośledzenia funkcji z subiektywnym zespołem bólowym. Z punktu widzenia biegłego ortopedy, u C. Ł. nie stwierdza się upośledzenia funkcji narządu ruchu w stopniu uzasadniającym uznanie wnioskodawcy za częściowo lub całkowicie niezdolnego do pracy.

/pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii M. S. – k.35-37/

W badaniu sądowo – okulistycznym rozpoznano u wnioskodawcy rzekomosoczewkowość obu oczu, krótkowzroczność obu oczu, włóknienie części tylnych soczewek obu oczu OP > OL. W dniu 18 listopada 2015 roku skarżący przeżył operację usunięcia zaćmy oka lewego metodą fakoemulsyfikacji z wszczepieniem soczewki wewnątrzgałkowej do bruzdy ciała rzęskowego. Natomiast w dniu 21 grudnia 2015 roku przeżył operację usunięcia zaćmy oka prawego z wszczepieniem soczewki wewnątrzgałkowej. Do daty wykonania operacji zaćmy pierwszego oka, tj. 18 listopada 2015 roku odwołujący był osobą całkowicie niezdolną do pracy, wykonana operacja poprawiła widzenie operowanego oka. W okresie od dnia 18 listopada 2015 roku do dnia 22 grudnia 2015 roku (data operacji drugiego oka) był osobą częściowo niezdolną do pracy. Po wykonanych operacjach zaćm – nastąpiła poprawa ostrości wzroku obu oczu – badany odzyskał zdolność do pracy okresowo. W następstwie postępującego włóknienia części tylnych torebek soczewek określanych jako zaćmy wtórne – u ubezpieczonego ponownie doszło do obniżenia ostrości wzroku, którego konsekwencją jest ponowne powstanie częściowej okresowej niezdolności do pracy. Okres powstania niezdolności do pracy jest trudny do określenia, bo ubezpieczony nie posiada dokumentacji medycznej i nie odbywa okresowych kontroli okulistycznych. Wydaje się prawdopodobnym, że ponowne częściowa niezdolność do pracy odwołującego powstała między grudniem 2016 roku a październikiem 2017 roku. Badany rokuje odzyskanie niezdolności do pracy po wykonaniu zabiegów kapsulotomii laserowych, które są refundowane przez NFZ. Zabieg ten natychmiast przywraca – poprawia ostrość wzroku.

/pisemne opinie biegłego sądowego specjalisty z zakresu okulistyki A. A. – k.122-123, k.141/

C. Ł. pierwsze zatrudnienie podjął od dnia 8 października 1963 roku. Ostatnie ubezpieczenie wnioskodawcy ustało w dniu 9 lutego 1974 roku. W okresie od dnia 22 marca 2000 roku do dnia 21 marca 2011 roku był zarejestrowany w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna, bez prawa do zasiłku dla bezrobotnych.

/bezsporne, kwestionariusz dot. okresów składkowych i nieskładkowych – k.5 akt ZUS/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o powołane dokumenty oraz opinie biegłych lekarzy specjalistów z zakresu: chorób wewnętrznych, neuropsychologii, psychiatrii, kardiologii, ortopedii i okulistyki.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał opinie biegłych za wiarygodne, gdyż są rzetelne i sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot. Opinie zostały sporządzone w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej oraz wyniki badania bezpośredniego. Biegli zdiagnozowali schorzenia, ocenili ich wpływ na sprawność organizmu i zdolność wnioskodawcy do wykonywania pracy, odnosząc swą ocenę do jego doświadczenia i kwalifikacji zawodowych. Opinie są pełne, nie zawierają sprzeczności ani braków, które pozbawiałyby ich mocy dowodowej, zostały przekonująco uzasadnione, a zawarty w nich końcowy wniosek orzecznicy logicznie wynika z przeprowadzonych badań i analizy dokumentacji medycznej.

Opinie zostały doręczone pełnomocnikom stron z zobowiązaniem do ustosunkowania się do nich. Na wniosek stron biegli z zakresu kardiologii, chorób wewnętrznych i okulistyki wydali opinie uzupełniające, w których ustosunkowali się w ocenie Sądu do zgłoszonych zastrzeżeń. Pełnomocnicy stron nie zgłosili dalszych zastrzeżeń do złożonych opinii i nie złożyli innych wniosków dowodowych.

Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974r. II CR 817/73, nie publ).

W ocenie Sądu nie ma podstaw do tego by podważać wiarygodność i moc dowodową opinii w/w biegłych, a kwestia zdolności do pracy odwołującego się została dostatecznie wyjaśniona.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne, co skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz. 1383 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 warunku przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Jak stanowi art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku

o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Natomiast zgodnie z ustępem 4 artykułu 58 jego ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W uchwale 7 sędziów SN z 23 marca 2006 r. (I UZP 5/05, OSNP 2006, Nr 19–20, poz. 305) przyjęto, że na podstawie art. 57 ust. ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety i 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy, bez potrzeby wykazywania przewidzianego w art. 58 ust. 2 tej ustawy 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego przypadającego w ciągu ostatniego 10-letnia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Stanowisko to zostało uzasadnione argumentem, że po nowelizacji art. 57 ustawy przepis ten składa się z dwóch części nie tylko w znaczeniu formalnym – według ust. 1 i 2 – lecz także w znaczeniu merytorycznym. Ustęp 2, w porównaniu do przesłanek (warunków) przewidzianych w ust. 1, w sposób szczególny określa przesłanki prawa do renty, samodzielnie określając minimalny okres składkowy i nieskładkowy oraz stopień niezdolności do pracy. W rezultacie w odniesieniu do kręgu osób, o których przepis ten stanowi, nie znajduje zastosowania nie tylko art. 57 ust. 1 pkt 3, lecz także art. 58 ust. 1, a w konsekwencji ust. 2 tego artykułu. Ta nowa kategoria osób musi natomiast spełnić szczególne i surowe warunki uzyskania prawa do renty, którymi są długi staż pracy, równy wymaganiom uzyskania prawa do emerytury oraz wymóg istnienia u ubezpieczonego całkowitej niezdolności do pracy. Należy w tym miejscu zauważyć, że ponieważ art. 57 ust. 2 ustawy nie posługuje się pojęciem "wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego", to przyjęcie w powyższej uchwale interpretacji, iż do osób określonych w tym przepisie nie znajduje zastosowania art. 58 ust. 1 i 2, oznacza jednocześnie, że osoby te nie muszą spełniać warunku posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w rozumieniu art. 57 ust. 1 pkt 2, którego definicję zawiera właśnie art. 58 ust. 1 i 2 ustawy.

Należy uznać, że wyrażony w powyżej przedstawionej uchwale pogląd, że osoba całkowicie niezdolna do pracy i posiadająca 20-letni (kobieta) lub 25-letni (mężczyzna) okres składkowy i nieskładkowy nabywa prawo do renty bez konieczności wykazywania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w rozumieniu art. 57 ust. 1 pkt 2 emerytury (dotyczy to zwłaszcza legitymowania się 5-letnim okresem składkowym i nieskładkowym w 10-leciu poprzedzającym złożenie wniosku o rentę lub powstanie niezdolności do pracy – art. 58 ust. 2 w zw. z art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy) nie zachował aktualności po zmianie stanu prawnego. Ustawą z 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 187, poz. 1112), która weszła w życie w dniu 23 września 2011 r., został dodany do ustawy art. 58 ust. 4 w brzmieniu: "przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o jakim mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy".

Według nowego stanu prawnego, uprawniającego do renty warunku wykazania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego (5 lat w 10-leciu poprzedzającym złożenie wniosku o świadczenie lub powstanie niezdolności do pracy) nie musi zatem spełniać tylko ten całkowicie niezdolny do pracy ubezpieczony, który legitymuje się okresem składkowym w rozmiarze 25 lat (kobieta) lub 30 lat (mężczyzna). Nie jest zatem zwolniona od obowiązku wykazania tej przesłanki osoba, o jakiej mowa w art. 57 ust. 2 ustawy. Inaczej rzecz ujmując, obecnie prawo do renty dla tego ubezpieczonego, który jest całkowicie niezdolny do pracy i legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym 20 lat (kobieta) lub 25 lat (mężczyzna) nie jest uzależnione od tego, żeby niezdolność do pracy powstała w okresach ubezpieczenia lub nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów (art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy), ale nie jest możliwe uzyskanie przez taką osobę renty bez wykazania się wymaganym 5-letnim okresem składkowym i nieskładkowym w 10-leciu poprzedzającym złożenie wniosku o świadczenie lub powstanie niezdolności do pracy (art. 57 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy). Dopiero wykazanie się przez ubezpieczonego całkowicie niezdolnego do pracy okresem składkowym w rozmiarze co najmniej 25 lat (kobieta) lub 30 lat (mężczyzna) zwalnia go przy ubieganiu się o rentę z konieczności wykazywania zarówno tego, że niezdolność powstała w okresach ubezpieczenia lub nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania (art. 57 ust. 2 ustawy), jak i tego, że legitymuje

się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym w rozumieniu art. 57 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy (art. 58 ust. 4).

Zgodnie z art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia: daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji, celowości przekwalifikowania zawodowego dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu, zwany dalej "lekarzem orzecznikiem".

Warunki określone w art. 57 powołanej ustawy muszą być spełnione łącznie, by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W rozpoznawanej sprawie przedmiotem sporu było, czy C. Ł. spełnia warunki do przyznania mu prawa do renty określone w art. 57 i 58 ustawy.

Sąd na podstawie zebranego materiału dowodowego ustalił, że: - ze względów internistycznych C. Ł. nie jest całkowicie niezdolny do pracy, jest trwale częściowo niezdolny do pracy, data powstania niezdolności jest trudna do ustalenia, - ze względów psychiatrycznych jest trwale częściowo niezdolny do pracy, daty powstania częściowej niezdolności do pracy nie da się ustalić, - z powodów kardiologicznych jest trwale, częściowo niezdolny do pracy, która powstała w dniu 1 czerwca 2005 roku, - ze względów ortopedycznych nie jest niezdolny do pracy, natomiast z powodów okulistycznych wnioskodawca był do dnia 18 listopada 2015 roku (data pierwszej operacji zaćmy oka) osobą całkowicie niezdolną do pracy, jednakże daty powstania tej niezdolności nie da się ustalić, a w okresie od dnia 18 listopada 2015 roku do dnia 22 grudnia 2015 roku (data operacji zaćmy drugiego oka) był zaś częściowo niezdolny do pracy i również daty powstania tej niezdolności nie da się ustalić.

Z wyliczeń organu rentowego wynika, że ani w 10-leciu liczonym wstecz od daty zgłoszenia wniosku, tj. w okresie od 12 sierpnia 2005 roku do 11 sierpnia 2015 roku, ani w 10-leciu liczonym wstecz od daty powstania niezdolności do pracy z powodów kardiologicznych, tj. w okresie od 1 czerwca 1995 roku do 31 maja 2005 roku, C. Ł. nie udowodnił żadnych okresów składkowych i nieskładkowych.

Ostatnie ubezpieczenie wnioskodawcy ustalał bowiem w dniu 9 lutego 1974 roku. C. Ł. pierwsze zatrudnienie podjął natomiast od dnia 8 października 1963 roku. Skarżący nie legitymuje się zatem wymaganymi w art. 57 i 58 ustawy okresami składkowymi i nieskładkowymi (25 lat – art. 57 ust.2 i 30 lat – art.58 ust.4 ustawy)

Z uwagi na powyższe uznać należy, że C. Ł. nie spełnił warunków wymaganych prawem określonych w art.57 i 58 ustawy o emeryturach i rentach z FUS do uzyskania renty z tytułu niezdolności do pracy i z tych też względów Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Mając na uwadze wynik postępowania oraz datę wniesienia odwołania od zaskarżonej decyzji, Sąd o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej C. Ł. z urzędu orzekł na podstawie § 12 ust. 2 w zw. z § 15 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. 2013r., poz. 461).

Koszty te wyniosły łącznie 221,40 zł (stawka minimalna wynoszącej 180,00 zł podwyższona zgodnie z § 2 ust. 3 powołanego Rozporządzenia o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach, tj. o 23 %).

W niniejszej sprawie nie miało zastosowania Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1801), które weszło w życie w dniu 1 stycznia 2016 roku, gdyż zgodnie z § 22 - do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Sąd miał także na uwadze, że obecnie obowiązujące Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1714), które weszło w życie w dniu 2 listopada 2016 roku, stanowi w § 22, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

23.04.2018 roku